

Nordøya Sparikassi

tlf. 5043

stovnaður 1919

tlf. 5043

Renta av innistandandi peningi:

3 mánaða uppsøgn	5 % p. a.
vanlig konti	4 % p. a.
kekk konti	2 % p. a.

Fyri peningahæddir við longri uppsagnartíð verður renta latin eftir seravtalu.

Avgreiðslutíðin er:

vanligar gerandisdagar kl. 10—12 og kl. 13½—15½
leygardag kl. 10—12½

Deild: Leirvíkar Sparikassi

avgreiðslutíð: týsdag og friggjadag kl. 15½—17.

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Vit hava altíð á goymslu
alt tilfar til

blikksmíð
sanitet
hitaverk

DEMICH

Tlf. 1776 - Tórshavn

Verður sent um
alt landið

KUFFERT

GÓÐ, BILLIG og VØKUR

á goymslu.

Pf. Maria Poulsen, & Co.

tlf. 2000.

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Kríggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukkutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vørur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

HAVNAR ARBEIÐSMANNAFELAG

heldur ársaðalfund í losjuni leygardagin 17. des. kl. 20.
Dagsskrá: smb. gr. 25 í lóginu (formansval, lógarbroyt-an, limagjald).

STJÓRNIN

Haldið Sosialin!

TOP-TEN

1. Silver bells (Jim Reeves)
2. Speedy Gonzales (The Lollipops)
3. Mot ukjent sted (Havets evige bølger) (The Vanguards)
4. Det blir ingen sommer (Kirsti Sparboe)
5. Have You Seen Your Mother Baby (The Rolling Stones)
6. Barndoms hemmet (Sven-Ingvors)
7. Too Soon To Know (Roy Orbison)
8. Kåra (Ase Wentzel)
9. Snow Flake (Jim Reeves)
10. Distant Drums (Jim Reeves)

GARRARD plátuspeglar!

at seta til radio kr. 195,-
skiftari at seta til radio kr. 260,-
v/ hátalara til battari og
SEV kr. 425,-

Pláturmar fáast hjá

H. C. W. TORGARD,
telf. 2043.

SKULA TIT BRUKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

Keypið

frá teimum, sum lýsa í

SOSIALINUM!

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg kveitti yvir á fyrstøðu-kvinnuna. Hon sá nakað karlagin út aftaná hesa tusk; og tá ið kvinnur eru sveittar og pøstar, kann tú ikki vænta, at tær skulu vera í besta hyri. Marcel tivaði illa, men óvitar-nir eygleiddu lavastreymarnar við fagnarpráti — einans djór-ini vóru, ið einki rein við; teir fingur sær av tí litla av grasi, ið var millum steinarnar. Eg sá Charlie hyggja so hugsunnar-saman yvir á prestin. »Hoyr meg«, segði hann, »tað ber ikki væl til at flúga har tvørturum. Eg hómi ikki ein einglavong.«

»Komi bara,« segði faðir Doonan. »Og lat okkum halda saman. So leingi sum vit lita hvør á annan, er eingin vandi.«

»Hm«, segði Frobisher. »Gott at siga. Vit eru innibýrgd. Brúka eyguni maður. Vit mugu brúka skil...«

Faðir Doonan kvetti av: »Tað er eingin ið veit hvat ið hentast er, fyrr enn aftaná. Og hann helt fram við at hava børnini framat. So hoyrði eg tað, sum eg allar mest var reddur fyri; og sjálvi-andi var tað Marcel, sum segði. Lágmalet segði hann við lags-menn sínar: »Vit triggrir høvdu kanska sloppið ígjøgnum, men óvitar-nir tarna okkum.«

Og eisini faðir Doonan hoyr-di. Grummur vendi hann sær á móti Marcel: »Hatta er hoyrði

nú, vil eg ongantið hoyra aftur«
»So,« murrði Marcel, »men eg taki uppaftur. Óvitar-nir tarna okkum.«

»Hatta er óverdug tala.«
»Kann væl vera, svarði Marcel. »Men tey óverdugu eru tey ið liva longest.«

»Og hvat so,« spurdi faðir Doonan hvassliga. »Tá ið tyg-um mæta Gudi, hvat skulu tyg-um tá siga?...«

»Tann tíð, tann sorg,« segði Marcel flennandi. »Fyri alt tað, so hava vit ikki limakort til himmirikis. Vit eru í felag fyri meira fjølment lið í kjallara-num niðriundir...«

»Halt kjaft,« rópti fyrstøðu-kvinnan. Hon fór á fótur — eitt sera áfallandi konufólk. Hon hevði lagt allan sín alsk á sjúk-rahúsið og tey átta og tjúgu börnini, men hevði hon lagt sama alskin á mann, hugsí eg. hon hevði givið honum nógmi-k-ið. Sum flestu gessigu kvinnur nýttist einum ikki á ivast í, at hon fór at vera óskettin og gera nógv av allarvegir. Hon rendi andlitid, heitt og óvorsint, upp í andlit Marcells og segði so há-andi: »So far, tygara óargadýr, tygara armingafantur. Sleppið tygum avstað, renni, um tað hevur soverðan skund hjá tyg-um at sleppa til helvitis.«

»Nei, segði faðir Doonan, »soleiðis mugu tygum ikki siga.«

»Teir blaka okkum kortini

burtur frá sær sum lættikorn. Hygg bara at teimum. Fyrsta tað ber teimum til, rýma teir frá okkum.«

»Tað fara teir ikki at gera,« segði faðir Doonan.

Fyrstøðukvinnan hevði sagt sína meining, og nú turkaði hon sveittan av sær og tivaði tung-liga, rædd um, at hon hevði gjørt nakað, ið kundi føra verri við sær, og eg teskaði henni: »Hatta áttu tygum ikki at gjørt. Nú hava tygum lagt teimum lag á.«

Men for hundin, hetta verður ikki til annað enn mós,« segði Harry Frobisher og suffaði. Hann bendi seg niður og tók um sín orkimaða fótlið. Charlie vildi koma til hjálpar onkurs vegna, men Frobisher beit hann frá sær. Ein nervaserdur, merki ligur, viðkvæmur maður...

Og vit tóku uppaftur vallara-válan okkara, framvegis við Frobisher á odda, haltandi, og uttan at vilja taka móti tí hjál-p-andi armi, ið svertingurin beyð honum. Djórini stigu so laga-liga tvørturum tær rúkan-di sprekkurnar við nasaglugg-unum áambi, óvitalahin ring-aði seg eftir bandinum, fyri-støðukvinnan ginaði avstað, tig-andi í ringum skorum, meðan eg helt meg aftast saman við Soniu og Camille.

Marcel var á halanum í stríðs lag. Hann vildi tala við onkran, kom sær fram undir liðina á mær.

»Hasin presturin« murrði hann. »Hann præ-tíkar ov mikið. Hann gevst ikki fyrr enn vit ell eru deyð.«

»Hví fóru tygum við honum, má eg spyrja?«

»Vit gera altíð okkurt býtt. Eg havi longu angrað tað.«

Eg kom at nevna søguna um gularótina, ið hongd verður undir nasarnar á asninum: »Tygum væntaðu at fáa revs-ingina styttað?«

»Sjálvandi,« segði hann og ypti óksl.

»Men skal nokur nytta verða í tí, skuldi ein helst livað so leingi, at tað ger mun.«

»Tað var nú kortini dirvis-mikið av tykkum.«

»Tvælt,« segði hann. »Kappa brogd eru bert fyri ungdomar. Teir noyddust at sparka meg út úr flognum. Hevði tað bert vart tiggju sekund aftrat, skuldi tað minst ein kanón til at fingið meg út.«

Fivlar eru sjáldan finarimpur. Eg læi so ljóðliga — mær dæm-di hóast alt henda tjúcka, freka fivil. Men eygu hansara vóru longu farin at flakka. Hann hugdi kalliga at baki fyrstøðu-kvinnunar.

»Hatta konufólk,« segði hann, »hon hevur eitur tungu. Hon vandar sær ikki um orð, væl kundi eg kent meg serdan.«

»Hon er eitt konubrot.«

»Á, tygum meina í síðvenju? Hon verður ikki eggilgari av tí fyri mær.« Tað eru menn, ið meta kvinnur uppá ein serligan hátt — ein sær teir lata tær úr einum og einum plaggi inn á bert; og eg ivadist ikki í, at Marcel nú granskaði endavoddar hennara nágreiniliga. Hann hevði seg til viks, so hann fundi hyggja eftir brósti hennara.

»Men hon hevði ikki áneyðir at fara so við mær,« segði hann. »Hevði hon verið 10 pund lættari og annars ikki so vorðið ill-sinnavætti, skuldi eg vist henni okkurt annað.«

»Hon flettir tygum livandi.«
Tað var so ikki fyrstu ferð, at konufólk gjørdi so við meg. Áhugi hansara — hann sveim-aði sum flogkykt — var aftur hjá faðiri Doonan. »Og hann, presturin, hann er ikki minst lógin. Hann átti ikki at verið prestur.«

Eg hugdi bilsin at honum: »Hví ikki tað?«

»Tað starvi má væl hava sín-ar reglur, ha? Meiningin er, at prestar skulu vera fólkaligir móti kirkjuliðinum. Men hatta beistið ger einki annað enn at deila okkum og fara við okk-um, eins og vit vóru flokkur av sunnudagsskúlaóvitum. Hann skuldi heldur ansa sær eitt sind-ur.« — Men so var illssinnið úr honum. Hann læi og trýsti í armin á mær. Og so sporaði hann so mikið, at hann fekk sjúkрасуstrarnar aftur. Hann bendi seg inn fyri andlit Soniu og kannaði tað gjolla. Helst dámdi honum hana einki, tí at hon var svørt og vanligur mel-anaesari, t.v.s. flakta nos og tjúkkar varrar. Hann kagaði yvirum hana eftir Camille. Egg-un loğaðu. Men tað sást, at hann mest sum ivadist; so eru tey blind, so vilja sjálvt tey eiggilgastu sprund kennast keli í eygum kalla.

(Framhald)